Enderrock | Redacció | Actualitzat el 03/07/2020 a les 14:30

Manolo García: «Massa vell per al rock and roll? Una merda!»

El músic barceloní presenta 'Acústico, acústico, acústico' el nou disc en format unplugged

Manolo García | Xavier Mercadé

Xerrar amb **Manolo García** és sempre un plaer, domina l'art de la conversa i sap convèncer amb el seu to de veu pausat i segur. Fins i tot quan les distàncies de seguretat i les mascaretes intenten posar barreres imaginàries al mig. *Acústico, Acústico, Acústico* (Sony, 2020), és el seu nou treball que recull la gira de concerts acústics que va oferir l'hivern passat per tot l'Estat. Una nova manera d'enfrontar-se al seu univers sonor.

Aquest és el teu tercer disc en directe en sis anys. En una altre època, els discos en directe marcaven un abans i un després en la carrera d'un artista: 'Made in Japan' de Deep Purple, 'Rock'n'Rios' de Miguel Rios, 'Live at the Apolo' de James Brown o 'Concert de Mitjanit' de Sau. Han canviat les regles del joc?
Sí, totalment. Jo ho faig per reivindicar el dret del músic a sonar decentment. Ja no vull parlar de la gestió de la nostra música, perquè fan el que volen amb nosaltres. Vull reivindicar la dignitat del músic que dona la seva vida, estudis, hores, viatges, creació..., exercir un ofici amb una sèrie d'eines que ens donen la possibilitat de sonar bé a sobre d'un escenari, en front del túnel fosc en el que ens trobem on qualsevol persona sense cap coneixement, ho enregistra amb un so infame i ho penja a les xarxes. L'única manera que trobo per lluitar contra aquesta indefensió és

fer-me jo els discos, editar amb condicions aquest directe i amb un so digne. No és una qüestió econòmica, avui en dia gairebé no es venen discos, però tot va a parar a les xarxes i jo vull que tot allò que surti estigui bé i que la meva obra estigui amb unes condicions dignes.

Manolo García Foto: Xavier Mercadé

És per això que demanes als concerts que ningú pugi vídeos al Youtube?
Hem passat d'un temps en què es cuidava moltíssim la imatge a un altre extrem on tot s'hi val. Si estàs penjant un contingut d'algú, al menys hauries de demanar permís per fer-ho. Tot és un embolic molt gran, però està clar que això és un negoci on pocs, molt pocs, hi guanyen molt. I molta gent treballa gratis per aquesta gent pensant ingènuament que són feliços fent-ho i compartint-ho. Els senyors Youtube i Google no comparteixen 'ni una merda' dels seus estratosfèrics guanys, i la gent col·labora amb ells amb tota la bona fe. Jo no soc ningú per lluitar contra tot això, però sí que vull tenir veu i vot a l'hora de decidir allò que es penja de la meva obra. Em gasto diners, temps i energies, però les meves cançons han de sonar bé.

Però amb El Último de la Fila fins el disc recopilatori 'Historia de una banda (Autobiografía sónica)' (Sony, 2015), mai vàreu treure un disc en viu a nivell oficial. Els aficionats havíem de buscar en el camp dels K7 pirates...
Sí, aleshores era l'època que citaves, quan el disc en viu era un punt i a part, o bé necessitaven prendre's una temporada de descans i fer una revisió de la seva carrera. **EUDLF** érem un grup que vivíem el present, però abans i ara em fa molta més il·lusió crear obra nova. I no hi ha res com el directe de veritat, no pots substituir la imatge que tens vivint un concert. Res es pot canviar amb la emoció d'assistir a un concert que portes mesos esperant. Per exemple la emoció de veure

a **Daniel Lanois** a Badalona, de sentir les cançons, com les posa en escena, com les reinterpreta, això és meravellós i no hi ha res que ho sustitueixi. Pots veure en vídeo el show de **Freddy Mercury** a Wembley en un DVD, però mai serà la mateixa experiència que vaig viure quan vaig veure a **Queen** al Palau d'Esports l'any 1979, tenint a **Freddie** a set metres i veure com se l'inflaven les venes del coll. Aquesta imatge la porto al cor i res la pot substituir.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=J2Iq9RAPndo

'Acústico, acústico, acústico', tres vegades per deixar-ho clar...

És que mai havia fet una gira de concerts en acústic, amb guitarres acústiques, percussions, contrabaix, harmònica. El posar èmfasi en la paraula "acústico" és també un element gràfic, una crida d'atenció que remarqui el concepte.

Generalment als acústics es minimalitzen les instrumentacions, en canvi tu has anat amb tota la cavalleria, la mateixa banda dels concerts elèctrics la has reconvertit al so acústic. Perquè?

Sí, hem reconvertit la factoria i hem canviat la maquinària. Ha estat molt divertit, jo no concebia deixar a part de l'exèrcit fora de la batalla. El companyerisme és important i cadascú fa la seva aportació particular al servei del concert. Amb els músics que m'acompanyen és molt fàcil fer aquest canvi i aconseguir que coses senzilles tinguin molta força. A més, a mi m'agrada fer concerts llargs: el públic podria estar aquella nit en 27 llocs diferents, però han triat anar al concert i jo els he de sorprendre gratament, tinc la obligació d'encisar-los amb un desplegament d'estimació. L'aposta i el repte és tornar-los a enamorar i no perdre mai la capacitat de sorprendre i emocionar sense fallar mai. Porto en actiu des de l'any 1981, quan vaig començar amb **Los Rápidos**, i segueixo tant enamorat de la música. I crec que fins i tot una mica més, ja que pel camí he anat descartant qüestions supèrflues i no perdo el temps en coses incertes. Al llarg de la meva vida la música ha guanyat territori, em dedico més que abans a compondre: ara per fer dotze cançons en necessito tenir 40 preparades. I no em costa gens preparar-les! Soc feliç, aquest és un territori de felicitat i on aflora la vitalitat. Massa vell pel rock and roll? Una merda! Picasso estava pintant fins abans de morir-se! No vull deixar mai de fer una feia que aporta emocions als altres.

El so del disc és molt fidel al que va sonar a l'escenari en concerts del Teatre Tívoli el 4 de desembre o del Palau de la Música el 27 de desembre de 2019. Hi ha errors que han quedat, però li dona més naturalitat a la gravació.

He volgut treure una mica la meva xerrameca entre cançó i cançó. La gent ha vingut al concert a escoltar cançons però també s'ha de confraternitzar i compartir les idees que et vinguin al cap, però entenc que no hi hagin de ser aquests soliloquis, ja que el que jo expliqui un dijous a Lleida i en un moment concret, no li pugui interessar a un senyor de Burgos que estigui escoltant el disc a casa seva.

Manolo García Foto: Xavier Mercadé

Amb els anys has aconseguit que els temes clàssics es fonguin amb els nous, que tot formi part d'una unitat i que fins i tot un tema antic com "Navaja de papel" de Los Rápidos no patini. Com ho aconsegueixes?
Tot és qüestió de pensar en el so, els arranjaments i la producció prèvia. Treballar amb una banda de vuit músics requereix una concentració i també certa fredor. Va ser un mes i mig de treball intens a jornada completa pensant com havia de sonar aquest directe abans de començar la gira. Estic envoltat de molt grans músics que, quan jo proposo alguna cosa, de seguida en tinc el resultat. Tot flueix, ens coneixem des de fa anys, hi ha bona comunicació, ens caiem bé i no hi ha egos alterats, tots saben el seu lloc a l'organigrama de treball. Jo mai imposo el meu punt de vista, sempre dono la possibilitat de millorar les meves idees. Mai em tanco. Hi ha molta camaraderia però també molt respecte. És una situació idònia per fer el que volem, ja sigui un concert acústic, un elèctric o el que sigui. I qualsevol entés en el rock també sabrà que un ingenier tècnic de so o de llum són un membre més de la banda i el seu paper és també fonamental.

El disc ha coincidit també amb la edició del llibre *El fin del principio* (Editorial Aguilar, 2020) amb dibuixos i poemes. Què hi trobarà el lector?
Hi trobarà el meu pols, el meu caminar, la meva ironia, la meva manera d'observar el món. M'agrada observar, anar per l'autopista i imaginar-me coses que podien haver passat per aquells espais. Per la finestra veus cases abandonades, polígons industrials que van devastar un territori i ara estan en ruïnes... En el meu llibre el que faig una mica es relatar-me a mi mateix, tot allò que observo i veig a la meva vida. Són històries reivindicatives que escric en forma de poema. A més tinc la sort que d'aquests exercicis sovint em surten cançons. Amb la ploma sobre el paper (escric amb una estilogràfica sobre paper blanc) deixo anar aquestes cançons de bressol que em faig a mi mateix. Sovint aixecar-se pel matí és difícil, hi ha normes obligatòries que són molt qüestionables com passar la ITV o haver d'anar a parlar amb el gestor per la desclaració d'hisenda. Sembla que tot consisteix en treballar i consumir, i això no va amb mi, no em convenç.

En els teus textos hi dibuixos amb molts espais onírics. Són per fugir de la realitat?
Me'ls he de crear jo mateix. Ara mateix estem en un món molt desfet i sobretot en les darreres dècades ha agafat una velocitat de vertigen. Ara estem en la revolució tecnològica i ja es parla de revolució quàntica i robòtica però, què passarà amb els humans? És inquietant. Els ordinadors podran avançar però no podran escriure poesia, pintar quadres ni compondre cançons. Els ordinadors no pateixen, no tenen sentiments, no estimen ni odien... La humanitat sense les emocions què farà? Un dels nostres mètodes de lluita és cercar la bellesa. Quan parlo de 'nosaltres' em refereixo a **Patti Smith**, **Bruce Springsteen**, **091**, **Oques Grasses** o jo mateix. Hem de buscar les emocions, el saber estar sense temps, rellotges ni calendaris. Per a mi això és la música, els poemes, els dibuixos. En el meu món apostem pel rock, per una via intel·ligent i reflexiva, una aposta de participació. M'agrada quan **Lluís Llach** es posa torer, m'agradava quan **José Antonio Labordeta** explicava coses, o **Aute** quan es posava poeta, m'agrada la gent que diu coses de veritat, amb el cor i amb l'ànima, que no busquen una situació física. M'encanta escoltar a **Paco Ibáñez** cantant versos de Goytisolo com "Palabras para Julia", ho agrairé sempre, ja que m'ha fet viure aquell instant de la meva vida. I també aplaudeixo quan **Oques Grasses** diuen "a la merda tot" ("Bancals"): realment hi ha moltes coses en aquest món que hem de treure de la nostra vida i enviar-les a pastar.

Manolo García Foto: Xavier Mercadé

Com has viscut la pandèmia i aquests mesos de reclusió?
Si deixem de banda els detalls terribles de la malaltia -les persones properes que l'han tingut, la inquietud, el malestar i la por-, també hem pogut constatar que hi ha un món molt proper a nosaltres. No ens cal tant i amb poc pots anar fent a la vida, ha quedat clar que la salut és el més important. Els gallecs **Siniestro Total** ja ho van definir als anys vuitanta amb el títol de dos discos seus: *¿Quando se come aquí?* (DRO, 1982) i *Ante todo mucha calma* (BMG Ariola, 1992). Ens fan creure que hem d'aspirar a paradisos llunyans i que hem de treballar dur per aconseguir-los. I això és una trampa, primer perquè vivim en una societat piramidal i aquests paradisos

només estan a l'abast per a quatre persones, de gent que té poder però que és infeliç. Aquest dies de confinament hem vist que a casa s'està bé, que els llibres i les *pelis* molen: visca la tranquil·litat i fora el frenesí. En limitar les seves possibilitats, aquests dies les neurones han descansat i hem estem descobrint que en el que tenim proper també hi ha coses per descobrir. Hem arribat a la conclusió que és millor moure't pel que tens a prop, gastar i contaminar menys, treballar menys per necessitar menys i ser menys esclau. L'única veritat és la teva interior; si estàs malament, ho estaràs aquí o al Carib. Si estàs bé, ho estaràs a la Barceloneta o on sigui. A més, l'allotjament i la cervesa són més barates i les gambes són millors!
P { margin-bottom: 0.21cm }